

Βεροίας Παντελεήμων: «Ποιο είναι το νόημα του Μεγάλου Κανόνος;»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας



Το απόγευμα της Τετάρτης ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στην Ακολουθία του Μεγάλου Κανόνος και κήρυξε τον θείο λόγο στον Ιερό Ναό των Αγίων Αναργύρων Βεροίας.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων:

«Τόν πρωτόπλαστον Ἀδάμ τῇ πα-ραβά-σει παραζηλώσας ... ἔγνω ἑμαυτὸν γυ-μνω-θέντα Θεοῦ».

Προτελευταία εβδομάδα τῆς Με-γά-λης Τεσσαρακοστῆς καί ἡ Ἐκ-κλη-σία μας στήν προσπάθειά της νά μᾶς ἀφυπνίσει καί νά μᾶς ὁδη-γήσει στή με-τά-νοια ὅρισε νά ψάλ-λεται σήμερα ὁ Μέγας Κανών, τό μονα-δικό αὐτό δη-μι-ούρ-γημα τῆς

εὐσεβείας τοῦ ἁγίου Ἀνδρέα, ἀρ-χι-επισκόπου Κρήτης. Τόν ἀκού-σα-με ἤδη νά διαβάζεται τμημα-τι--κά μαζί μέ τά ἀπόδειπνα τήν πρώτη ἐβδο-μάδα τῶν Νηστειῶν, ἔτσι ὥστε νά παρα-κινήσει καί ἐμᾶς στόν ἀγώνα κατά τῆς ἁμαρ-τίας πού ὀφείλει νά εἶναι ἐντο-νότερος κατά τή διάρ-κεια τῆς Μεγάλης Τεσσαρα-κο-στῆς, καί σήμερα τόν ἀκούσαμε νά ψάλ-λεται ὁλόκληρος στούς ἱερούς ναοὺς μας.

Ποιό εἶναι ὅμως τό περιεχόμενο καί ποιό τό νόημα τοῦ Μεγάλου Κα-νόνος; Θά μπο-ροῦ-σε νά πεῖ κα-νεῖς ὅτι πρόκειται γιά μιά ἱστορία τῆς ζωῆς τῆς ἀν-θρω-πότητος, κα-θώς ὁ ποιητής του περιγράφει τή δια-δρο--μή τοῦ ἀνθρωπίνου γέ-νους ἀπό τόν Ἀδάμ μέ-χρι σχεδόν τήν ἐποχή του. Ἡ ἱστορία ὅμως αὕτη εἶναι διαφορετική ἀπό τίς ἄλλες, γιατί ὁ ἅγιος Ἀνδρέας παρου-σιάζει μέσα ἀπό τά τροπάρια τοῦ Κανόνα του μιά ἀλυσίδα προσώπων γνω-στῶν μας ἀπό τήν ἱστορία, προ-σώπων πού ἀμάρ-τη-σαν ἀλλά πού στή συνέχεια μετα-νόησαν. Ἡ ἁμαρ-τία εἶναι ὁ συνδετικός κρί-κος πού ἐνώ-νει ὅλους τούς ἀνθρώ-πους, ὅσους ἔζη-σαν στή γῆ καί ὅσους θά ζήσουν, γιατί ἡ ροπή πρὸς αὐτήν εἶναι κοινός κλῆρος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἡ μετάνοια ὅμως καί ἡ ἐπιστροφή εἶναι κάτι πού ἐπιλέγει ὁ κα-θένας μας προ-σωπικά, εἶναι ἡ προσωπι-κή πορεία συναντήσεως τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό, γιά τήν ὁποία ἀπαιτεῖται ἡ θέλη-ση τοῦ ἀνθρώπου καί ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ.

Ἄμαρτία καί μετάνοια εἶναι οἱ δύο ἀντί-θετες ἔννοιες πού κυριαρχοῦν στόν Μεγά-λο Κανόνα· ἡ μία χωρί-ζει τόν ἄνθρωπο ἀπό τόν Θεό καί τόν ὁδηγεῖ στήν κατα-στρο-φή καί τόν θάνατο, ἡ ἄλλη τόν ἐπα-ναφέ-ρει καί πάλι ἐκεῖ ἀπό ὅπου ἐξέπεσε καί τοῦ χα-ρίζει τήν υἰοθεσία καί τήν οὐ-ρά-νια μα-κα-ριότητα.



Ίσως ακούοντας πολλοί αδελφοί μας τόν Μεγάλο Κανόνα βιάζονται νά ποῦν ὅτι δέν τούς ἀφορᾷ, γιατί αὐτοί δέν ἔχουν δια-πράξει στή ζωή τους ὅσα ἔκαναν ἀρ-κετοί ἀπό αὐτούς πού ἀναφέρει ὁ ἅγιος Ἀν-δρέ-ας. Ὅμως ἡ ὁποια ἀμαρτία εἶναι πα-ρακοή τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ καί μᾶς ἀπομα-κρύ-νει ἀπό αὐτόν.

Ἄς ἀναλογισθοῦμε γιά λίγο· μία φορά παρήκουσε ὁ Ἀδάμ καί ἡ Εὕα τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ καί ἐκδιώ-χθη--καν ἀπό τόν παράδεισο πού εἶχε δημιουρ-γῇ-σει γι' αὐτούς, τά ἀγα-πητά πλάσματά του. Πόσες φο-ρές, ἀλή-θεια, παρακούουμε ἐμεῖς τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ; Πόσες φορές παρα-βαί-νουμε τό θέ-λη-μά του; Πόσες φο-ρές σχε-διάζουμε καί ὀρ-γα-νώνουμε τή ζωή μας ἀγνο--ώντας τόν νόμο καί τήν παρου-σία του;

Ἄν ἀνατρέξουμε στή ζωή μας θά δια-πι-στώσουμε πόσο συχνά μᾶς συμ-βαίνει αὐτό καί θά κατανοή-σου-με πόσο δικαιολογημέ-να ψάλ-λει ὁ ἅγιος Ἀν-δρέας Κρήτης «τόν πρω-τόπλαστον Ἀδάμ τῇ παραβάσει πα-ρα-ζηλώσας ... ἔγνω ἐμαυτόν γυμνω-θέν-τα Θεοῦ».

Κατανοοῦμε, λοιπόν, καί ἐμεῖς ὅτι μοιά-ζου-με μέ τόν πρωτόπλαστο Ἀδάμ. Δέν ἀρ-κεῖ ὅμως μόνο αὐτό. Αὐτό εἶναι τό πρῶτο βῆμα γιά νά πάρουμε τόν δρόμο τῆς ἐπι-στρο-φῆς. Χρειάζεται ὅμως καί ἕνα δεύ-τερο· καί τό δεύτερο βῆ-μα εἶναι νά συνει-δητο-ποιήσουμε ποιές εἶναι οἱ συνέπειες τῆς ἀμαρτίας μας.

«Ἔγνων ἑμαυτὸν γυμνωθέντα Θεοῦ». Ἄν ὁ πρωτόπλαστος Ἀδάμ συνειδη-το--ποί-η--σε τή σωματική του γυμνότητα μετά τήν πα-ρα-κοή, ἐμεῖς ὀφείλουμε νά συνειδητο-ποι-ή---σου-με ὅτι ἡ παράβαση τοῦ θελή-ματος τοῦ Θεοῦ μᾶς ἀπογυ-μνῶ--νει ἀπό τόν Θεό, μᾶς ἀπογυμνώνει ἀπό τή χάρη του. Ἡ ψυ-χή τοῦ ἄν-θρώ-που πλάσθηκε γιά νά εἶναι κα-τοικητήριο τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ὅμως ἡ ψυ-χή τοῦ ἀνθρώπου εἶναι γεμάτη ἀπό τήν ἁμαρ-τία, ὁ Θεός δέν μπο-ρεῖ νά κατοικεῖ σ' αὐ-τήν καί ὁ ἄν-θρωπος μένει γυμνός ἀπό τόν Θεό.

Ἡ συναίσθηση αὐτῆς τῆς γυμνό-τητος δέν θά πρέπει νά μᾶς ὀδηγεῖ στήν ἀπο-γοή-τευση καί τήν ἀπελ-πισία, ἀλλά θά πρέπει νά μᾶς ὀδη-γεῖ στό τρίτο βῆμα, πού εἶναι ἡ με-τάνοια. Καί μετά-νοια σημαίνει ἀλ-λαγή πο-ρείας, ἀλλαγή ζωῆς, ἀλλαγή νοός. Τό «ἥμαρ-τον» στόν Θεό δέν πρέπει νά τό λέμε μόνο τά χεῖ-λη ἀλλά καί μέ τίς πράξεις, ὅπως τό ἔκαναν πολ-λοί ἀπό τούς πρώην ἁμαρ-τωλούς πού ἀκούσαμε νά μνημονεύον-ται ἀπόψε στόν Μεγάλο Κα-νόνα.

Ἐκεῖνοι σώθηκαν μέ τή μετάνοια, καί τώ-ρα περιμένουν καί ἐμᾶς. Ἄς μὴν τούς ἀκολουθήσουμε μόνο στήν ἁμαρτία, ἄς τούς ἀκολουθή-σουμε καί στήν ἐπιστροφή πού θά ὀδηγήσει καί ἐμᾶς ὅπως καί ἐκεῖ-νους στή σωτηρία. Ἔτσι, λοιπόν, μετανοημένοι, θά μπορέσουμε νά βιώσουμε τό Πάθος τοῦ Κυρίου γιά νά μπορέσουμε νά συναναστηθοῦμε μέ τόν Κύριό μας τήν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως.

[ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ](#)